

Жена му се приближи и натърти. — Чувашъ ли, днесъ ще изпядя Козета. Не искамъ да я гледамъ съ куклата ѝ, че ми наранява сърцето.

— Слушай! каза Тенавдие. На, ти дай на човѣка смѣтката.

Слѣдъ това той излѣзе отъ кръчмата.

Щомъ той излѣзе, не се мина много, ето че иде отъ стаята чудниятъ пжтникъ. Той носѣше съ себе си тоягата си и вързопа си.

— Колко рано станяхте, проговори Тенардиерица. Нима ще си вървите вече?

Тя прѣвѣртваше изъ ржцѣтъ си смѣтката като да я бѣше срамъ да му я подаде — толкова пари искать ли се?

Пжтникътъ изглеждаше разсѣянъ и угриженъ. Той отговори:

— Да, госпожо, ще си вървя. Колко ви дължа за ношуването.

Тенардиерица безъ да продума подаде му смѣтката сгъната.

Човѣкътъ разгъна листа и погледна написаното, но не каза нищо, защото изглеждаше много замисленъ.

— Какъ вървятъ работитѣ тука? запита той.

— Срѣдня хубость, отговори Тенардиерица. Врѣмената сж тежки, господине. Тука всички сж сиромаси. Ако не се случватъ сегизъ-тогизъ такива щедри и богати пжтници като васъ, нашата работа би била спукана. Разносцитѣ ни сж голѣми. Ето ви напримѣръ това малко момиче, само то колко ни занося!

— Кое момиче?

— Онова малкото, Козета! Чучулигата, както ѝ казватъ въ селото!